

۲۰۲۰/۰۳/۰۱

م. اسحاق نگار گر

آتش خاموش

برگِ میچورم که در دستِ خزان افتاده ام
سرگران در کوچه ها از بوستان افتاده ام
سالها شد میخورم سلی ز دستِ روزگار
از که نالم من که از چشم جهان افتاده ام؟
من که با ویرانه ها الفت گرفتم همچو جغد
بی هدف دیگر ز قاموس زمان افتاده ام
نوقِ شادی مُرد در من بسکه از بیداد جنگ
عمرها در پنجه درد و فغان افتاده ام
کاروانسالار رفت و شوقِ رفتارم نماد
آتشِ خاموشم و از کاروان افتاده ام
برقِ همت قصدِ تسخیر فلک دارد ولی
من چرا از تنبلی بر صد زبان افتاده ام؟

هرگه اینجا خانه خود گرد آبادان و من
در به در هر جا پی یک لقمه نان افتاده ام
نا توانان را توانا ساخت سعی و اجتهاد
من توانا بودم اینک ناتوان افتاده ام
سال رفت و سال دیگر آمد و امید نر
من همان پیرم که در خواب جوان افتاده ام

نگارگر - ۳۱ دسمبر ۲۰۱۹

*****

تذکر:

هرگاه خوانندگان محترم متمایل باشند که نبشته ها و سروده های دیگری از این نویسنده بزرگ را مطالعه کنند، می توانند با
"کلیکی" بر عکس نویسنده در صفحه مقالات، به "آرشیف" شان رهنمائی شوند!

آتش خاموش

i_negargar_aatash_e_khaamosh.pdf